

20 Μαΐου 2020

Ο «παπούλης» που επενέβη την κατάλληλη στιγμή

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Υπηρετώ στο Πολεμικό Ναυτικό από το έτος 1992. Το έτος 1998 και ενώ ήμουν στο Αντιτορπιλικό «Νέαρχος», ξάφνου ένα πρωινό της 24ης Ιουλίου, καθώς ξύπνησα να αναλάβω υπηρεσία, δεν μπορούσα να κρατήσω όρθιο το κεφάλι μου,

αλλά ούτε και να μιλήσω. Η γλώσσα μου έβγαινε συνέχεια έξω από το στόμα!

Δεν μπορούσα να κρατήσω το στόμα μου στη σωστή του θέση! Ο γιατρός του πλοίου υπέθεσε πως ήταν μία μορφή βαριάς ψύξης και μου χορήγησε κάποια αντιψυκτική αλοιφή. Το θυμάμαι σαν τώρα. Θέλαμε δύο ημέρες να επιστρέψουμε στο Ναύσταθμο της Σαλαμίνας και βλέποντας το πρόβλημά μου να εξακολουθεί να επιμένει, ίσως για πρώτη φορά στην ζωή μου ένιωσα «τον κόσμο να χάνεται κάτω από τα πόδια μου».

Μόλις καταπλεύσαμε στο Ναύσταθμο, άρχισε ο προσωπικός μου Γολγοθάς. Κατευθείαν έτρεξα στο Ναυτικό Νοσοκομείο Αθηνών, στο Νευρολογικό. Ο εκεί νευρολόγος είχε μείνει άφωνος. Οι θεραπείες που μου έδινε ήταν αμέτρητες και χωρίς αποτέλεσμα. Ίσως, το μοναδικό αποτέλεσμα ήταν να πηγαиноέρχομαι από το πλοίο μου στο Ν.Ν.Α. και να νοσηλεύομαι σε αυτό για αρκετά μεγάλα χρονικά διαστήματα. Η κατάστασή μου είχε γίνει ανυπόφορη! Ψυχολογικά ήμουν χάλια. Ενώ πριν για τους φίλους μου ήμουν η ψυχή της παρέας, τώρα είχα μετατραπεί σε όνειδος και άτομο για να κοροϊδέψει και να γελάσει κανείς μαζί του. Περπατούσα στους δρόμους της Αθήνας και σαν μαγνήτης τραβούσα τα βλέμματα όλων των αγνώστων. Άλλωστε, αυτό πού είχα δεν μπορούσε να κρυφτεί.

Τελικά ο γιατρός του Ναυτικού Νοσοκομείου έβγαλε την διάγνωση της ασθένειας που είχα, μετά από τρία χρόνια! Αφού με κάλεσε στο γραφείο του, μου είπε ότι πάσχω από «δυστονία τραχηλικών μυών» κι άρχισε τους πειραματισμούς του επάνω μου. Ειλικρινά σας γράφω πάτερ μου, έχω πάρει χάπια ναρκωτικά και

ψυχωτικά πού αν ήμουν έμπορος ναρκωτικών, θα είχα τροφοδοτήσει ολόκληρη την Πλατεία Ομονοίας!

Το προσωπικό μου, όμως, αυτό δράμα το βίωνε και η οικογένειά μου. Ειδικά η μητέρα μου, που υπέφερε μαζί με μένα και έπασχε ίσως περισσότερο, αφού εκείνη την περίοδο είχαμε μάθει πως ο πατέρας μου είχε καρκίνο στο έντερο. Τελικά νικήθηκε από την επάρατη νόσο και πέθανε τον Αύγουστο του 2001.

Εγώ συνέχιζα να μπαινοβγαίνω στο Νοσοκομείο, μάταια όμως. Άρχισα να γίνομαι αντικείμενο χλευασμού από τον ίδιο μου το γιατρό... Οι συνεχείς νοσηλείες στο Ν.Ν.Α. και η ταλαιπωρία με οδήγησαν στην απομόνωση και μάλιστα περνούσε από το μυαλό μου και η σκέψη της αυτοκτονίας. Η πίστη μου όμως στο Θεό δεν με εγκατέλειπε. Η σχέση μου με την Εκκλησία ήταν αρκετά καλή. Μικρός πήγαινα στο Ιερό και βοηθούσα τον ιερέα. Αργότερα στάθηκα στο ψαλτήριο κι όποτε ήθελε ψάλλτη ο παπάς του χωριού, ερχόταν στο σπίτι και ξεκινούσαμε μαζί για την εκκλησία του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, πού είναι η Μητρόπολη των Ερυθρών. Ήθελα να ακολουθήσω την Ιεροσύνη και φοίτησα μάλιστα ένα έτος στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή. Μετά έδωσα εξετάσεις για το Ναυτικό, αλλά ποτέ δεν ξέχασα την Εκκλησία. Σχεδόν όλους τους Αγίους τους γνώριζα. Τον Άγιο Θεράποντα, όμως, δεν τον είχα ακούσει ποτέ.

Και εδώ αρχίζει η επέμβαση του «παπούλη μου», του Αγίου Θεράποντα. Οργισμένος για ό,τι μου έχει συμβεί, πήγα μία μέρα στην εικόνα της Ευαγγελίστριας και θυμάμαι Της είπα επί λέξει: «Σε ψάλλω τόσα χρόνια, χωρίς να ζητήσω δραχμή και χωρίς να υπολογίζω αν είμαι κουρασμένος ή όχι, κι αυτό είναι το δώρο που μου δίνεις; Ξέρω ότι με ακούς. Κάνε ό,τι είναι να κάνεις και πάρε αυτή την αρρώστια από πάνω μου επιτέλους, γιατί, - σου το λέω - θα αυτοκτονήσω»!! Κι έφυγα από το Ναό.

Το απόγευμα της Κυριακής πήρα το λεωφορείο της γραμμής για την Αθήνα, για να πάω στο σπίτι που είχα νοικιάσει στην Πλατεία Βικτωρίας. Το ίδιο βράδυ επιδεινώθηκε η κατάστασή μου κι η γλώσσα έκανε οίδημα και βγήκε στο ύψος του σαγονιού! Το στόμα στράβωσε και άλλο, λες και είχα πάθει εγκεφαλικό. το δε κεφάλι έτρεμε. Νοσηλεύτηκα έκτακτα με ασθενοφόρο, για πολλοστή φορά στο Ν.Ν.Α. και είχα πλέον αποφασίσει να πηδήξω από κάποιο μπαλκόνι του Νοσοκομείου και να δώσω ένα τέλος στην όλη υπόθεση.

Το ίδιο βράδυ κι ενώ κοιμόμουν, άκουγα ένα όνομα που μου συστηνόταν, αλλά δεν μπορούσα να το προσδιορίσω ακριβώς. Σεραπίων, Θεραπειών, Θεράπων... κάπως έτσι! Την επομένη ημέρα κλείνω ραντεβού με τον Νευροχειρουργό του «Ερρίκος Ντυνάν» κ. Αθανάσιο Λεβέντη. Αφού με εξέτασε με παρέπεμψε στον κ. Δαμιανό

Σακκά, διευθυντή - νευροχειρουργό του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός». Είναι εκείνος που κάνει επεμβάσεις στον εγκέφαλο, τοποθετώντας ένα μικροτσιπ και πολλοί ανάπηροι συνάνθρωποί μας στέκονται στα πόδια τους.

Μόλις με εξέτασε, μου είπε ότι μόνος τρόπος για να θεραπευτώ σε ποσοστό 60% ήταν να ήμουν ο πρώτος ασθενής εδώ στην Ελλάδα πού θα μου γινόταν η εμφύτευση αυτή στο κεφάλι. Τρελάθηκα... Έχασα πραγματικά τον κόσμο! Σαν κάποιος να μου τράβηξε όλη τη Γη και έπεφτα στο κενό της Κολάσεως. Έφυγα από το ιατρείο του έχοντας πεισθεί ότι ήμουν πλέον καταδικασμένος και ότι δεν υπήρχε πλέον σωτηρία για μένα.

Γύρω στις αρχές του Μαΐου είδα ένα όνειρο: Κόσμος πολύς μαζεμένος στη σειρά περίμεναν κάτι έξω από μία πόρτα, πού έμοιαζε με σπηλιά. Εγώ δεν ήξερα τι ήθελα εκεί και πως βρέθηκα. Απλά, κοιτούσα. Άνθρωποι διαφόρων ηλικιών κάτι περίμεναν. Ξάφνου ένας γεράκος, πού βρισκόταν δίπλα μου, σκόνταψε πάνω στο πεζούλι και πήγε να πέσει. με μία απότομη κίνηση που έκανα, τον έπιασα, έκοψα την φόρα και τον βοήθησα να ακουμπήσει στο πεζούλι. Ένας ιερωμένος με αρχιερατικά άμφια, αδύνατος στην όψη και με άσπρη πυκνή μακριά γενειάδα και άσπρα μαλλιά, πυκνά και μακριά με πλησίασε και μου είπε: «Άσε παιδί μου, θα τον αναλάβω εγώ τον παππού». Κι έσκυψε και τον σήκωσε. Θυμάμαι ήταν ψηλός και με χαρακτηριστικό ήρεμο βλέμμα. Με ξαναπλησιάζει κρατώντας κάτι (σαν ψωμί - σαν πέτρα, στρογγυλό πάντως ήταν) με τα δύο του τα χέρια και αφού το χώρισε στα δύο, το ένα κομμάτι μου το έδωσε στο χέρι, και το άλλο με μία απότομη κίνηση, μου το έβαλε στο στόμα.

Μετά, έβαλε το αριστερό του χέρι πάνω στο κεφάλι μου και το δεξί του χέρι κάτω από το σαγόνι μου και απότομα μου σήκωσε το κεφάλι. Μου είπε: «Παιδί μου, είμαι ο Άγιος Θεράπων και με στέλνει σε εσένα η Παναγία, για να σε βοηθήσω. Από εδώ και στο εξής θα σε αναλάβω εγώ. Ό,τι θέλεις, σε εμένα θα έρχεσαι να το λες. Γιορτάζω στις 14 Μαΐου»!! Το πρωί που ξύπνησα, το πρόβλημα είχε μειωθεί κατά 70%! Γεμάτος χαρά τηλεφωνώ στη μητέρα μου και της είπα αυτό που μου συνέβη με τη χάρη του Αγίου. Μετά, αφού το πρόβλημα είχε μειωθεί, πήγα στον κ. Σακκά πού με σύστησε σε ένα γιατρό στο Γενικό Κρατικό Αθηνών, τον κ. Τάγαρη, ο οποίος μου κάνει μία απλή συντήρηση ανά τρίμηνο. Χάρη στον Άγιο Θεράποντα μπορώ και μιλάω, μπορώ να κινούμαι πάλι στον κόσμο και το κυριότερο, επέστρεψα στην ζωή!

Ο Άγιος όμως συνέχιζε και έκανε την «δική του θεραπεία» σε εμένα. Μόλις άρχισα να επισκέπτομαι τον κ. Τάγαρη στο Γενικό Κρατικό Αθηνών, η παρουσία του Αγίου γινόταν όλο και περισσότερο έντονη στη ζωή μου. Επί μία εβδομάδα ερχόταν στο δωμάτιό μου κι αισθανόμουν τα χεράκια του να πιάνουν το κεφάλι μου και να το κινούν δεξιά - αριστερά, όπως οι φυσιοθεραπευτές. Μάλιστα, ξύπναγα και μέσα

στο σκοτάδι του δωματίου τον ρώταγα: «Εσύ είσαι, Άγιε Θεράποντα»; Κι απαντούσε: «Ναι, παιδί μου». Και του ξανάλεγα: «Μισό λεπτό να σηκωθώ, για να κάνεις τη δουλειά σου καλύτερα». Και ξανακαθόμουν στο κρεβάτι και επί μία ώρα για μία εβδομάδα, από τις 04:00 έως τις 05:00 τα ξημερώματα, μου χάριζε την υγεία ο παππούλης μου! Μετά, μόλις ανακάλυψα την εικόνα του, διαπίστωσα πως ήταν ολόιδιος με εκείνον πού είχα δει! Ο Άγιος Θεράποντας είναι ο παππούλης μου, το φιλαράκι μου, ο προστάτης μου, είναι τα πάντα για εμένα και προπάντων ο γιατρός μου!

Μάλιστα, όταν με ρωτούν κάποιοι συνάδελφοι και φίλοι πως θεραπεύτηκα, δεν το κρύβω και το φωνάζω: Πήγα σε πολλούς γιατρούς, αλλά ένας Ιατρός που δεν τον ήξερα, ήρθε και με βρήκε και με έκανε τελείως καλά, ο Άγιος Θεράπων. Ό,τι άλλο να γράφω για την ευεργεσία του Παντοδύναμου Τριαδικού Θεού και τη δύναμη της μεσιτείας της Θεοτόκου και των Αγίων, ειδικότερα του Αγίου Ιερομάρτυρα Θεράποντα του Θαυματουργού, νομίζω είναι περιττό....

Πηγή: vimaorthodoxias.gr